

Εμπιστευτικό. Το Σχέδιο και όλα τα μέρη του προστατεύονται από copyright

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

7 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008

MASTERPLAN ΓΙΑ ΣΕΙΡΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ-DVD

με θέμα την διαχρονική και καθολική πραγματιστική αξία του κλασσικού πολιτισμού (Ελληνισμού)

και έμφαση στην λειτουργικότητα του αρχαίου Ελληνικού τρόπου σκέψης (του Λόγου) στη σύλληψη και ανάλυση της πραγματικότητας, στην πρόβλεψη των εξελίξεων και στην παραγωγή αποτελεσματικής στρατηγικής

Σε τρία μέρη

I. Ο ΠΑΛΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο Ιστορικός Ρυθμός για Παγκοσμιοποίηση στην Αρχαία Ιστορία

και η πραγματοποίησή της σήμερα

(Κύκλος 5 βασικών ενοτήτων)

Από την κατάρρευση του Συστήματος Ισχύος της Εποχής του Χαλκού στο τέλος της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ. μέχρι τη διάλυση της Ενιαίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατά το μέσο της 1^{ης}

χιλιετίας μ.Χ και τη νέα ιστορική περίοδο που σηματοδοτείται από την εισροή Τευτονικών και Σλαβικών φύλων από βορρά και Αραβικών φύλων από το νότο στη Ζώνη του Πολιτισμού του Κεντρικού Συστήματος, διαπιστώνεται μια συνεχής τάση ολοκλήρωσης του τεράστιου γεωπολιτικού χώρου της γνωστής τότε και αλληλεπιδρώσας οικουμένης. Ο χώρος ορίζεται από τις Στήλες του Ηρακλέους στο Γιβραλτάρ δυτικά και τις δυτικές οροσειρές των Ιμαλαΐων και τον Ινδό ποταμό ανατολικά. Υπάρχουν επίσης σαφή γεωγραφικά και κλιματολογικά όρια προς βορρά και νότο. Η τάση ολοκλήρωσης αυτού του γιγαντιαίου πεδίου εκφράζεται με διαδοχικές προσπάθειες πολιτικής ενοποίησής του, αρχίζοντας από το πρώτο κέντρο του (Μέση Ανατολή) και περιλαμβάνοντας όλο και ευρύτερες περιοχές.

Διαπιστώνεται ένας συγκεκριμένος ρυθμός ενεργοποίησης της γενικής τάσης σε κάθε διαδοχική φάση λειτουργίας της. Η πλήρης μορφή του ρυθμού αυτού περιλαμβάνει 5 στάδια:

- 1) Αποκατάσταση ενός νέου συστήματος σχετικά σταθερής ισορροπίας μετά την αποτυχία του προηγούμενου συστήματος. Πρώτη αμυδρή εμφάνιση του μελλοντικού διεκδικητή ηγεμονικής επιρροής για την ενοποίηση του χώρου. Ο διεκδικητής ευρίσκεται στο περιθώριο του συστήματος από κάθε σημαντική άποψη.

- 2) Ο διεκδικητής παρεμβαίνει ενεργά για πρώτη φορά στις δομές και τους συσχετισμούς του ισχύοντος συστήματος ισορροπίας.

- 3) Ο διεκδικητής καθίσταται ο ένας από τους δυο κυρίαρχους πόλους ενός βασικά διπολικού συστήματος, με τον άλλο πόλο να είναι μια από τις μεγάλες δυνάμεις του μέχρι τότε ισχύοντος συστήματος.

- 4) Ο διεκδικητής γίνεται ηγεμονική δύναμη του μονοπολικού πλέον πεδίου του συνολικού χώρου.

- 5) Το μονοπολικό σύστημα μεταπίπτει σε «αυτοκρατορικό» μοντέλο, με ενιαίες ρυθμιστικές και διοικητικές αρχές οικουμενικής (υπό τις κρατούσες συνθήκες) εμβέλειας.

Ο παλμός αυτός ολοκλήρωσης παρουσιάζει εντυπωσιακές χρονολογικές ομολογίες σε όλες τις περιπτώσεις πραγμάτωσής του. Έτσι, από το (1) στο (2) η περίοδος είναι περίπου 300 ετών, ενώ από το (2) στο (4) είναι 70 περίπου ετών, σημαδεύοντας μια εξαιρετική πυκνότητα χρόνου στα δυναμικότερα ιστορικά σημεία. Μια τελική επιτυχημένη (αρμονική) ενοποίηση χωρίς ομογενοποίηση, αποτελεί το ευσταθέστερο σύστημα ιστορικής συνέχειας, με το διπολικό σύστημα να ευρίσκεται στο άλλο άκρο σαν το ασταθέστερο, και το πολυπολικό λιγότερο ασταθές μεν από το διπολικό, αλλά κατά πολύ απέχον από την ευστάθεια και τον δυναμισμό του μονοπολικού.

*

Οι 5 βασικές ενότητες θα καλύπτουν 4 φάσεις ολοκλήρωσης της αρχαίας οικουμένης και μια, την εκτυλισσόμενη, της νέας ιστορίας. Πρόκειται για την Περσική, Αθηναϊκή, Μακεδονική, Ρωμαϊκή και Αμερικανική προβολή ενοποιητικής ισχύος αντίστοιχα.

Οι βασικές χρονολογικές και ιστορικές δομές των φάσεων αυτών έχουν όπως εκτίθεται στα επισυναπτόμενα παραρτήματα.

Κάθε ενότητα μπορεί να περιορισθεί σε μια εκπομπή-dvd ή σε περισσότερες κατά περίπτωση, αν θέλουμε να εστιάσουμε επιπλέον το ενδιαφέρον σε καθοριστικής σημασίας πολιτιστικά, οικονομικά ή πολιτικοστρατιωτικά φαινόμενα και γεγονότα.

Ενδεικτικά αναφέρω σαν συμπληρωματικές εμβασύνσεις τις αναφερόμενες στο μέρος II, οι οποίες εμπλουτιζόμενες μπορούν να παρουσιασθούν και ανεξάρτητα κατ' επιλογή.

Παράρτημα 1ο Αθήνα- Ρώμη- Η.Π.Α.

Let us observe some macrohistoric homological patterns in chronological terms, patterns relating to the combined action of the two basic laws of geopolitical dominance, those expressing the secular trend and the cyclical process of integration.

The fundamental homological boundaries in integrational developments are as follows:

1) The beginning of a consolidated multi-focal power-field. (Balance of Graduated Power System or Great Powers system).

2) The effective bid for hegemony in the system on the part of a promising outsider. This is

usually expressed as first large-scale engagement of the eventual explicit bidder in major oecumenical affairs (symploke).

3) The transformation of the system into a bipolar one, typically as a result of a major war. Bipolarity is eminently unstable, and thus the new struggle for mastery starts immediately between the two poles. (This step may synchronize with No. 2 [Athens] or not occur at all [Rome]).

4) The establishment of a unipolar, unifocal, hegemonic, oecumenical field.

5) Consolidation of an Empire, i.e. the successful transformation of a unipolar system into a system with a common, structured administration.

Remarkable chronological identities appear in these homologues. From (1) to (2) c. 300 years. From (2) to (4) c. 70 years. [From (4) to (5) – one tested case – c. 140 years).

And here are the corresponding dates and periods for the three relevant major stages in our world-trajectory:

Athens

Rome

U.S.A.

1

2

3

4

5

776 B.C. 1

480 B.C. 2

480 B.C.

Failure (404 B.C.) 3

Failure

509 B.C. 4

229/219 B.C. 5

—

168 B.C. 6

29 B.C. 7

1648 A.D. 8

1905/1914 A.D.

9

1945 A.D.

10

1991 A.D.

11

? (c. 2100 A.D.?)

1. Beginning of the Olympian victor lists. Greek scientific chronology. 754 B.C.: beginning of the Spartan ephorate lists.
2. Greek victory in the Persian Wars (490-479 B.C.). Athenian crucial contribution at the decisive naval battle of Salamis.
3. Capitulation of Athens to Sparta. End of the Great Peloponnesian War.
4. Establishment of Republic in Rome. First Consuls. First Treaty with Carthago (Polybius III, 22).
5. First and Second Illyrian Wars of Rome. Polybius reckons the beginning of the meteoric ascent of Rome to World Oecumenical dominion from 220 B.C. (III, 4; I, 1; 3; III, 1).
6. Roman victory in the 3rd Macedonian War.

7. Octavian's permanent imperium (Dio Cassius LII, 41) after the victory at Actium (31 B.C.) and the conquest of Egypt (30 B.C.).

8. Peace of Westphalia. (Treaty of the Pyrenees, 1659 A.D.).

9. Theodore Roosevelt Corollary / Outbreak of the First World War. America's decisive sympleke in major global affairs.

10. American victory in the Second World War. United States of America versus Soviet Union.

11. American victory in the bipolar Cold War. Dissolution of the Soviet Union. Reemergence of Russia.

(The (failed) Persian and Macedonian Empires can be incorporated into this scheme. As can the Ottoman Empire and the Spanish-Austrian one).

(Από το first draft της μελέτης Apostolos L. Pierris, *History and Theory of Geopolitical Dominance: Athens, Rome, USA*,

υμμένο

το

site

του

Woodrow Wilson Center for International Scholars, Washington, D.C.)

δημοσιε
σ

Παράρτημα 2^ο Περσική Αυτοκρατορία

1) 10^{ος} αιώνας π.Χ.:

Σταθεροποίηση ενός οικουμενικού πολυπολικού συστήματος μετά τη γενική κατάρρευση του διεθνούς πεδίου δυνάμεων, ανατροπή τριών αυτοκρατοριών και κατακερματισμό των κέντρων ισχύος, κατά τους 12^ο – 11^ο αι. π.Χ.

2) c. 630 π.Χ.

Η Μηδία αρχίζει την προβολή ισχύος μετά την ενοποίηση με την Περσία (c. 650 π.Χ.), έχοντας υπάρξει υποτελής στην Ασσυριακή ηγεμονία (μέχρι το

c.
. 710 π.Χ.). [Ηρόδοτος, I, 95
sqq

..

I
102].

3) 612 π.Χ.

Το 614 π.Χ. κυριεύεται η Assur και το 612 η Nineveh, σηματοδοτώντας το τέλος της Ασσυριακής Αυτοκρατορίας, από τις συμμαχικές δυνάμεις Μηδίας και Βαβυλωνίας. Διπολικό Σύστημα.

4) 539 π.Χ.

Πτώση της Βαβυλώνας. Ηγεμονία της Περσικής Αυτοκρατορίας. Το 547 π.Χ. ο Κύρος Β' κυριεύει τις Σάρδεις και ενσωματώνει τη Λυδία. Το 515 π.Χ. ο Καμβύσης κατακτά και ενσωματώνει την Αίγυπτο.

5) 490-479 π.Χ.

Ήττα της Περσικής Αυτοκρατορίας από το Ελληνικό σύστημα στους Περσικούς Πολέμους. Αποτυχία ολοκλήρωσης της Ηγεμονίας σε Οικουμενική Αυτοκρατορία. Το 513/2 π.Χ. είχε προηγηθεί η Σκυθική εκστρατεία του Δαρείου Α' στα Βαλκάνια και το 500-494 π.Χ. η καταστολή της Ιωνικής Επανάστασης.

(Τα Παραρτήματα 2 και 3 έχουν δημοσιευθεί στα Σεμινάρια Ιστορικοφιλοσοφικού Λογού, 27 Μαρτίου 2008)

Παράρτημα 3°

Μακεδονική Ηγεμονία

1) c. 680 π.Χ.

Σχηματισμός νέου πόλου στα Μακεδονικά φύλα από τη Δυναστεία των Τημενιδών με κέντρο τις Αιγές. Περδίκκας Α΄. Αρχή επεκτατικής ολοκλήρωσης και εμπέδωσης Μακεδονικού Κράτους.

2α) c. 495 – 450/49 π.Χ.

Αλέξανδρος Φιλέλλην. Έμφαση στην Ελληνική παιδεία. Η βασιλική οικογένεια των Αργεαδών ανάγεται σε Αργολική καταγωγή. Συμμετοχή στους Ολυμπιακούς αγώνες. Στρατιωτική μεταρρύθμιση. (Αναξιμένης Λαμψακηνός, FGrH 72 Fr. 4).

2β) c. 414/3 – 400/399 π.Χ.

Αρχέλαος. Πλήρης συμπλοκή προς τα Ελληνικά πράγματα. Καλλιέργεια Ελληνικού πολιτισμού. Οργανωτική ανάπτυξη του Κράτους, διοικητικές και στρατιωτικές μείζονες μεταρρυθμίσεις (Θουκυδίδης II 100.2). Έλεγχος της Πύδνας, δυναμική ανάμειξη στις εσωτερικές υποθέσεις της Θεσσαλίας.

3) 378/7 π.Χ.

Ίδρυση της Δεύτερης Αθηναϊκής Ναυτικής Συμμαχίας.

362 π.Χ.

Μάχη της Μαντινείας. Ξενοφών, *Ελληνικά*, VII, 5, 22 sq. §27: ἀκρισία δὲ καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετ

ὰ
τ
ἢ
ν μάχην
ἔ
γένετο
ἢ
πρόσθεν
ἔ
ν τ
ῇ
Ἐ
λλάδι.

4α) 338 π.Χ.

Μάχη της Χαιρωνείας. Ήττα της Ελληνικής Συμμαχίας υπό την Αθήνα. [Το 340 π.Χ. υλοποιούνται τα σχέδια του Δημοσθένη, συγκροτείται η Συμμαχία και κηρύσσεται ο πόλεμος κατά της Μακεδονίας (Φίλιππος Β΄).]

4β) 334 π.Χ. – 333 π.Χ. – 331 π.Χ.

Μάχη του Γρανικού – της Ισσοῦ – των Γαυγαμήλων. Η Περσική Αυτοκρατορία μετά περίοδο παρακμής καταρρέει. Ο Μ. Αλέξανδρος υιοθετεί τον τίτλο «Βασιλεύς της Ασίας».

5) 323 π.Χ. Θάνατος του Μ. Αλέξανδρου.

322 π.Χ. Ο Περδίκκας Διάδοχος.

321 π.Χ. Ο Περδίκας δολοφονείται.

Ο Αντίγονος ανακηρύσσεται «Στρατηγός της Ασίας».

315 π.Χ. Ο Αντίγονος στην Τύρο διακηρύσσει ότι αναλαμβάνει την «Αντιβασιλεία».

302 π.Χ. Πανελλήνιο Συνέδριο της Κορίνθου: ο Αντίγονος και ο Δημήτριος ανακηρύσσονται «Ηγεμόνες».

301 π.Χ. Μάχη της Ιψού (Φρυγία). Θάνατος του Αντιγόνου. Η Αυτοκρατορία διαλύεται. Δημιουργία των Ελληνιστικών Κρατών. Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων .

II ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Καθοριστικά Ιστορικά Φαινόμενα

(Κύκλος 12 ενοτήτων)

A) Στην Ελληνική φάση είναι καίριας σημασίας να παρουσιασθεί η συνολική δυναμική (και τα αίτια της) που οδήγησε στη σχεδόν συγχρονική γένεση α/ μιας νέας σύλληψης της αισθητικής μορφής, β/του φιλοσοφικού και επιστημονικού τρόπου σκέψης, γ/ της χρηματικής οικονομίας (γένεση του πλήρους χρήματος) και του οικονομικού μετασχηματισμού κοινωνικών δομών, και δ/ της τάσης για πολιτική απελευθέρωση του συστήματος εξουσίας με τη δημιουργία ενός εξόχως ανταγωνιστικού πλαισίου και ιδεολογίας σε όλα τα επίπεδα και τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας (το αγωνιστικό ιδεώδες της ζωής- πολιτισμός της αριστείας).

B) Ιδιαίτερα εντυπωσιακό είναι το θέμα των αρχαιότερων Ελληνικών επιγραφών στην αρχαία Θήρα. Είναι χαραγμένες επι των βράχων γύρο από το ιερό του Καρνείου Απόλλωνα και το γυμνάσιο. Πρόκειται για τα πρώτα γνωστά graffito του ιστορικού Ελληνικού χώρου. Τα αντικείμενά τους είναι θρησκευτικά και ερωτικά. Περισσότερες πληροφορίες σε επισυναπτόμενο παράρτημα.

Γ) Ειδικά για την Αθήνα, αξίζει να παρουσιασθεί η πολιτική της ιστορία από τον Σόλωνα μέχρι τον Περικλή σαν διαδοχική απελευθέρωση όλων των συστημάτων της κοινωνίας, ώστε να συναρτηθεί η μετεωρική άνοδος της Αθήνας στην κορυφή της πολιτιστικής, οικονομικής, στρατιωτικής και πολιτικής ισχύος με τον μοναδικά υψηλό βαθμό ελευθερίας κινήσεως του ανθρώπινου συστήματος που επέτυχε υπο συνθήκες ευσταθούς γενικής ισορροπίας.

Δ) Πάλι για την Αθήνα, στην οποία πρέπει να επιμείνουμε ιδιαίτερα, ενδείκνυται να αφιερωθεί μια ενότητα στο θέμα: « *Το Θαύμα της Αθήνας στον Χρυσούν Αιώνα: Αγορά, Ακρόπολη, Πειραιάς, Ελευσίνα, Λαύριο*». Ο σκοπός είναι να δειχθεί η αλληλεπίδραση πέντε παραγόντων α) της Αγοράς, μιας ελεύθερης επικοινωνίας ιδεών, προϊόντων και προσώπων (συρροή τεχνιτών, οικονομικά ενεργών μετοίκων, φιλοσόφων, καλλιτεχνών στην πόλη), β) του Πειραιά σαν ενός παγκόσμιου εμπορικού κέντρου και εστίας ναυτικής ισχύος, γ) της Ακρόπολης, πραγματικότητας-συμβόλου όπου θρησκεία, πνεύμα, τέχνη και πολιτικό σύστημα συναντώνται, δ) της Ελευσίνας, έρματος θρησκευτικής παράδοσης και μυστηριακού αποκαλυπτισμού (Αισχύλος) και ε) του Λαυρίου ως μεταλλείων αργύρου και έκφραση της νομισματικής ισχύος των Αθηνών και του χρηματοπιστωτικού της συστήματος.

Ε) Έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον να παρουσιασθεί λεπτομερώς η Αθηναϊκή οικονομία, τόσο η πραγματική όσο και η χρηματοπιστωτική, στο πλαίσιο μάλιστα της αρχαίας Ελληνικής φιλοσοφίας της οικονομίας και των θεωριών για την γένεση, φύση και συγκρότηση της κοινωνίας (Σοφιστές, Πλάτων, Αριστοτέλης, Στωικοί, Επίκουρος).

ΣΤ) Ακόμη για την Αθήνα, είναι εξαιρετικά σημαντικό να αφιερωθεί μια ενότητα στους λόγους για τους οποίους δεν πραγματοποιήθηκε η *manifest destiny* της, με την ήττα της στον διπολικό αγώνα προς τη Σπάρτη. Αποτελεί ενδιαφέρουσα ανωμαλία στην ιστορία να νικά η δύναμη του απερχόμενου status quo, και η Σπάρτη έχασε την ηγεμονία της σε μια δεκαετία.

Ζ) Σε σχέση με τη Μακεδονική Ηγεμονία ταιριάζει να προστεθεί μια ενότητα για τον περιβόητο Πάπυρο του Δερβενιού. (Επισυνάπτω σε παραρτημα σχετικό σημείωμα για τη μείζονα, πολύπλευρη σημασία του).

Η) Επίσης είναι καίριο να αναλυθεί η στρατηγική του Μ. Αλεξάνδρου πριν την αποκατάσταση της Αυτοκρατορίας (συντριπτική υπερίσχυση κάθε εστίας δυνητικής αντίστασης, προληπτική καταστολή δυνητικής απειλής), αλλά και μετά (τα σχέδιά του για την ολοκλήρωση της παγκόσμιας ηγεμονίας και για τη δόμησή της). Βασικοί άξονες της υψηλής στρατηγικής του εκτίθενται σε επισυναπτόμενο παραρτημα.

Θ) Ως προς τη Ρωμαϊκή Ηγεμονία είναι ιδιαίτερα χρήσιμο να αναλυθεί η προσέγγιση του Πολυβίου που εξαρτά την επιτυχία της Ρώμης από τη δομή του πολιτειακού και πολιτικού της συστήματος. Το θέμα συναρτάται με την καίριας σημασίας αρχαία θεωρία της «μεικτής πολιτείας», που συμπεριλαμβάνει και εναρμονίζει τις αρχές της αριστείας, του πλούτου και της ελευθερίας (αριστοκρατία/μοναρχία, ολιγαρχία, δημοκρατία). Πβ. Την *φυσική αριστοκρατία* των Founding Fathers της Αμερικανικής Δημοκρατίας.

I) Σε σχέση με τη Ρωμαϊκή και Αμερικανική ηγεμονία είναι μέγα θέμα και χρήσιμο να αναλυθεί η κούραση του ανθρώπου σε περιόδους παρακμής από γηρασμένα, δυσλειτουργικά και αναποτελεσματικά συστήματα όπου δυσανάλογα πολλή ενέργεια καταναλώνεται σε τριβές, και η απαίτησή του για νεανικότερους ρυθμούς και δυναμικότερες, αποφασιστικότερες και αποτελεσματικότερες προσεγγίσεις, δράσεις και διαρθρώσεις. Το θεμελιώδες αίτημα είναι σε τέτοιες περιόδους για ανανέωση και αναδόμηση, για ελευθερία και *renovation mundi*. Στο πλαίσιο αυτό μπορούν να εξετασθούν οι συγκλίνουσες δράσεις εξελίξεων στη θρησκευτικότητα, τέχνη, φιλοσοφία, οικονομία, πολιτική.

ΙΑ) Εξαιρετικά σημαντικό και επίκαιρο είναι να συζητηθεί η ομοιότητα της Αμερικανικής Ηγεμονίας προς τη σχεδιαζόμενη από τον Μ. Αλέξανδρο αυτοκρατορία, τόσο ως προς τη στρατηγική επίτευξής της όσο και ως προς την πολιτική διάρθρωσής της. Ο Μ. Αλέξανδρος απέβλεπε σε ένα μοναδικό, καθολικό σύστημα και μπορούμε να συλλάβουμε τις αρχές που είχε για την ολοκληρωμένη δόμησή του. Η Ρώμη, αν και οικουμενική αυτοκρατορία υπό μια καίρια έννοια, δεν κατόρθωσε να συμπεριλάβει τον Ιρανικό γεωπολιτικό χώρο (πέραν της εγκατάλειψης κάθε σκέψης επέκτασης στους εν πολλοίς ανεπικοινωνήτους τότε χώρους της Ινδίας και της Κίνας). Επίσης άφησε εκτός την βόρεια ζώνη (τότε κείμενη εκτός πολιτισμού) με τα Τευτονικά, Σκυθικά, Σλαυικά κλπ. Στοιχεία. Για πρώτη φορά στην Ιστορία στις ημέρες μας πραγματοποιήθηκε πραγματική παγκοσμιοποίηση με το Αμερικανικό μονοπολικό σύστημα, το οποίο εξελίσσεται με πολλούς κλυδωνισμούς φυσικούς και προβλέψιμους, προς βαθύτερη εναρμόνιση περιφερειακών χώρων και επιμέρους παραγόντων προς μια ουσιαστική ολοκλήρωση με νέο πολιτισμό, στον οποίο ο ελληνικός τρόπος σκέψης (Λόγος) και αξίες ζωής (αριστεία και ελευθερία) θα παίξει καθοριστικό ρόλο. Οι ομοιότητες των νέων και των διαμορφούμενων με τις κλασσικές αξίες θα πρέπει να τονισθούν, καθώς και η λειτουργικότητα του ελληνικού λόγου στην ανάλυση της πραγματικότητας και την πρόβλεψη των εξελίξεων, ιδίως των μακροϊστορικών, στις οποίες χρειάζεται να προσαρμόζονται οι μεσοπρόθεσμες στρατηγικές και βραχυπρόθεσμες τακτικές. Στην ενότητα αυτή θα αναλυθεί η κατάσταση του Κόσμου στις αρχές του 21^{ου} αιώνα και θα εξιχνιασθούν οι πιθανές μελλοντικές εξελίξεις, η προβλεπόμενη τροχιά του παγκόσμιου συστήματος στον παρόντα αιώνα.

ΙΒ) Πολύ σύγχρονη και πραγματιστική μπορεί να γίνει η συγκριτική μελέτη των αντιλήψεων

περί τάξεως (σε κοσμικά και ανθρώπινα συστήματα) και λογικότητας (διαρθρωτικής δομής της πραγματικότητας αφ' ενός και δομής και μεθόδου σκέψης αφ' ετέρου) στον κόσμο της Ανατολής, στον Ελληνισμό και στην Ευρωπαϊκή Δύση. Στο σημείο αυτό συναντώνται κοσμοθεωρητικές αντιλήψεις, κοινωνιολογικές και ψυχολογικές θεωρήσεις, ηθική και αισθητική, πολιτειακά και πολιτικά συστήματα, απόψεις για την οργάνωση της παραγωγής και για τις οικονομικές λειτουργίες. Πρόκειται για τη γενική θεωρία της ισορροπίας, ευστάθειας και λειτουργικότητας των κάθε είδους συστημάτων, φυσικών και συμβατικών. Το θέμα είναι άκρως πολυδύναμο και απόλυτα πρωτότυπο.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Διευθυντής: Απόστολος Λ. Πιερρής

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ, ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗΣ, ΜΕΛΕΤΗΣ, ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΕΠΙ ΒΡΑΧΩΝ ΚΑΙ ΛΙΘΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΘΗΡΑΣ

1 Αυγούστου 2006

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μετά την άκρως επιτυχημένη συνεργασία του **Ινστιτούτου Φιλοσοφικών Ερευνών** με το **Πανε**

πιστήμιο της Οξφόρδης

στο Πρόγραμμα για τον

Πάπυρο του Δερβενιού

(που προκάλεσε τη διεθνή προσοχή των ΜΜΕ), οι υπεύθυνοι του Προγράμματος

Απόστολος Πιερρής

, Διευθυντής του Ινστιτούτου και

Dirk

Obbink

, Διευθυντής και Γενικός Εκδότης του Προγράμματος για τους Παπύρους από τον Οξύρρυγχο του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, συνεχίζουν τη γόνιμη συνεργασία του Ινστιτούτου με ένα νέο Πρόγραμμα, του οποίου η υλοποίηση αρχίζει την

Πέμπτη στις 3 Αυγούστου

.

Πρόκειται για ένα **μείζον σχέδιο ολοκληρωμένης καταγραφής, ψηφιακής απεικόνισης, συνολικής μελέτης, έκδοσης και ανάδειξης των αρχαιότερων επιγραφών επί βράχων στη Σαντορίνη**.

Οι επιγραφές αυτές (ένα είδος πρώιμου **graffiti**) ευρίσκονται χαραγμένες σε βράχους, αλλά μερικές και σε λίθους, της Αρχαίας Θήρας, στην πλειονότητά τους συγκεντρωμένες γύρω από το Ιερό του **Απόλλωνα Καρνείου** στο

Νοτιοανατολικό άκρο της πόλης, όπου βρισκόταν και ο χώρος τέλεσης των

Γυμνοπαιδίων

μπροστά από τον Ναό και το

Γυμνάσιο

παρακάτω.

Η σημασία των επιγραφών είναι εξαιρετικά μεγάλη και πολύπλευρη:

1) Είναι οι **αρχαιότερες ελληνικές επιγραφές**, αναγόμενες μέχρι τον **8^ο π.Χ. αιώνα**. Δείχνουν μια πρώτη μορφή του αλφαβήτου και της γλώσσας-διαλέκτου. Πολλές γράφονται εκ δεξιών προς αριστερά ή βουστροφηδόν.

2) Αποτελούν ομογενή ομάδα μαρτυριών για τη μελέτη της πολιτιστικής (πνευματικής και υλικής) ζωής μιας **αρχαίας Δωρικής πόλης στη γεωμετρική και πρωιμότατη αρχαϊκή εποχή**.

3) Οι επιγραφές είναι εν μέρει **θρησκευτικού** και εν μέρει **ερωτικού** χαρακτήρα. Οι πρώτες καταγράφουν θεία ονόματα, ενώ οι δεύτερες είναι συχνά ιδιαίτερα αποκαλυπτικές. Ονόματα νεκρών είναι επίσης χαραγμένα σε λίθους σαν **ταφικά μνημεία**.

Στη μελέτη των επιγραφών θα εφαρμοσθεί η τεχνική της **πολυφασματικής ανάλυσης** και ενισχυμένης σύνθετης ψηφιακής απεικόνισης που χρησιμοποιήθηκε και για τον Πάπυρο του Δερβενιού. Την τεχνολογία αυτή αιχμής θα εφαρμόσει ο υπεύθυνος ειδικός από το

Πανεπιστήμιο

Brigham

Young

των Η.Π.Α., καθηγητής

Gene

Ware

, διεθνής αυθεντία στη μέθοδο αυτή (Πάπυρος του Ιούδα κ.λπ.). Η χρήση της πολυφασματικής τεχνικής στις επιγραφές της Σαντορίνης θα είναι

πilotική

, γιατί είναι η

πρώτη φορά

που γίνεται εφαρμογή της μεθόδου σε τέτοιο ιδιότυπο αντικείμενο.

Είναι η **πρώ τη φορά** που αναλαμβάνεται η πλήρης μελέτη και έκδοση των επιγραφών, **για περισσότερο από έναν αιώ να**
, μετά την αρχική δημοσίευσή τους από τον
Hiller
von
Gaertringen
στο
Corpus
των
Inscriptiones
Graecae
της Ακαδημίας του Βερολίνου το 1898 και 1904.

Η πρώτη φάση των εργασιών υλοποίησης του προγράμματος θα διαρκέσει από 3-19
Αυγούστου επί τόπου στην Αρχαία Θήρα, με παρουσία των υπευθύνων του προγράμματος **D
irk
Obbink**
και
Απόστολου Πιερρή
καθώς και του ειδικού
**Gene
Ware**

Παράρτημα 5°

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ

Ο Πάπυρος του Δερβενιού βρέθηκε το 1962 στα υπολείμματα της ταφικής πυράς ενός τάφου στην περιοχή της αρχαίας Λητης, λίγα χιλιόμετρα ΒΑ της Θεσσαλονίκης. Ο τάφος ήταν ενός ηγετικού στελέχους της Μακεδονικής κοινωνίας της εποχής του Φιλίππου του Β'.

Η **μοναδική σημασία** του Παπύρου είναι πολύπλευρη και απολύτως πρώτου μεγέθους:

1) Είναι ο **αρχαιότερος** γνωστός Ελληνικός Πάπυρος, αναγόμενος στο πρωτο μισό του 4^{ου} π.Χ. αιώνα: αποτελεί έτσι το παλαιότερο σωζόμενο βιβλίο της δυτικής παράδοσης.

2) Το έργο το οποίο περιλαμβάνει ανήκει στη φιλοσοφική σκέψη του ευρύτερου **κύκλου του Αναξαγόρα**

, από το δεύτερο ήμισυ του 5^{ου}

π.Χ. αιώνα.

Πιθανώτατα συνδέεται με τον Αρχέλαο, δάσκαλο του Σωκράτη, και την σχολή της Λαμψάκου.

3) Πρόκειται για **φιλοσοφική ερμηνεία Ορφικώ ν τελετουργιών ν και δοξασιών ν**. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι εκφράζει το αληθινό νόημα του Ορφικού συστήματος, που έτσι αναδεικνύεται ότι αποκαλύπτει την πραγματική τάξη του Κόσμου: για τη γένεση και ουσία των πραγμάτων, για τη φύση και σωτηρία της ανθρώπινης ψυχής. Έχουμε το πρώτο από παράδειγμα «

αλληγορικής

» ερμηνευτικής για την οικοδόμηση γέφυρας μεταξύ φιλοσοφίας και θρησκευτικότητας, μεταξύ διανοητικής σκέψης και συμβολισμού σε ιερούς λόγους και ιεροπραξίες. Το ότι το παράδειγμα αυτό προέρχεται από τη μεγάλη εποχή του

κλασσικού «Διαφωτισμού»

του Χρυσού Αθηναϊκού Αιώνα, και μαλιστα από την σχολή ενός σπουδαιου φιλοσοφου που ειχε κατηγορηθει για αθεια από αντιδραστικούς της εποχής, είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον.

4) Η βασική ιδέα του συγγραφέα είναι να ερμηνεύσει τους Ορφικούς θεογονικούς **ιερούς λόγους**

σαν κοσμογονική και κοσμολογική θεωρία, σαν

επιστημονικό λόγο

για τη γένεση και σύσταση της κοσμικής τάξης. Οι θεότητες αντιπροσωπεύουν διαφορετικές παραμέτρους και στάδια του κοσμικού μετασχηματισμού που οδήγησε από την πρώτη αρχή στον Κόσμο όπως τον γνωρίζουμε.

5) Έχει σωθεί μέρος και το τέλος του πρώτου ρολού (= βιβλίου) από το έργο. Σε ένα δεύτερο ρολό θα γινόταν η ανάλυση των «Βακχικών», των χαρακτηριστικών **Ορφικών ιερολογιών για τον Διόνυσο**

και θα εξηγείτο η σχέση τους με τη μοίρα της ανθρώπινης ψυχής και με τις Ορφικές σχετικές εσχατολογικές δοξασίες και σωτηριολογικές τελετουργίες.

6) Η Ορφική θρησκευτικότητα πήρε την οριστικότερη μορφή της τον 6^ο π.Χ. αιώνα μαζί με τη γένεση και πρώτη ανάπτυξη του φιλοσοφικού στοχασμού. Ο Πάπυρος αποδεικνύει ότι ήδη στον 5^ο αιώνα

υπήρχε ένα

ποιητικό σώμα Ορφικής θεωρίας

που συνόδευε Ορφικές πρακτικές καθαρτικού και λυτρωτικού χαρακτήρα για την ανθρώπινη ψυχή.

7) Το ότι ένας **σημαντικός Μακεδόνας** των μέσων του 4^{ου} αιώνα π.Χ. είχε αυτήν τη στενή σχέση με ένα τέτοιο κείμενο έχει ειδική σημασία για τη διάδοση του Ορφισμού και της Διονυσιακής λατρείας αφενός, την παρουσία και επιρροή της φιλοσοφικής σκέψης προηγούμενης γενιάς αφετέρου, στη Μακεδονία.

Η γνωστοποίηση της εύρεσης του παπύρου προκάλεσε, όπως ήταν φυσικό, ευθύς εξαρχής το **τεράστιο ενδιαφέρον** των ειδικών αλλά και της ευρύτερης **διεθνούς επιστημονικής**

κοινότητας

. Δυστυχώς

όμως ο Πάπυρος παραμένει χωρίς σωστή επιστημονική και κριτική έκδοση για 45 χρόνια

Με σκοπό τη ριζική λύση του προβλήματος αναλάβαμε ο **Dirk Obbink**, Διευθυντής και Γενικός Εκδότης του Προγράμματος για τους Παπύρους από την Οξύρυγχο του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, και ο

υποφαινόμενος

, Διευθυντής του Ινστιτούτου Φιλοσοφικών Ερευνών, τη συγκρότηση

συνολικού σχεδίου πλήρους μελέτης, έκδοσης και ανάδειξης του Παπύρου του Δερβενιού

. Το σχέδιο περιλαμβάνει τη χρησιμοποίηση υπερσύγχρονης τεχνολογίας αιχμής για τη βελτιστοποιημένη ψηφιακή απεικόνιση της γραφής του Παπύρου με την εφαρμογή της μεθόδου της

πολυφασματικής ανάλυσης

. Επίσης περιλαμβάνει τη διενέργεια εξειδικευμένου επιστημονικού

Συμποσίου

και ευρύτερου

Συνεδρίου

με θέμα τον Πάπυρο, καθώς και την οργάνωση μείζονος

έκθεσης

με θέμα τον Ορφισμό και τη Διονυσιακή Λατρεία στη Μακεδονία των Κλασικών Χρόνων.

Τέλος, αναλάβαμε να εκπονηθούν εκ μέρους κορυφαίων ειδικών εκθέσεις για την κατάσταση και σωστή συντήρηση του παπύρου στο μέλλον. Η κατάσταση του παπύρου παρουσιάζει

βαρεια προβλήματα

που φαίνεται να συνδέονται ουσιαστικά με τη μεταχείρισή του στο τέλος της δεκαετίας του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80 με αφορμή μια μυστηριώδη δεύτερη φωτογράφιση του Παπύρου. Η υλοποίηση του σχεδίου άρχισε τον περασμένο Απρίλιο-Μάιο στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Θεσσαλονίκης, με την πρώτη φάση της πολυφασματικής ανάλυσης που έκανε η περίφημη ομάδα των ειδικών από το Πανεπιστήμιο

Brigham

Young

των Η.Π.Α.,

Roger

MacFarlane

και

Gene
Ware

.

Παράρτημα 6°

ALEXANDER THE GREAT

Plans for a Universal Imperium

1) A. aspired to World-Hegemony: a multi-ethnic, multi-cultural Empire with coexistence and fusion of the various component factors. details of his plans were found in his personal memoranda (Hypomnemata) after his death. The more immediate orders had been already given also to writing to Gateros (Diodorus XVIII, 4). The memoranda projected a huge expedition against the Carthaginians and all other lesser maritime powers in the Western Mediterranean basin. 1000 big ships (larger than the strongest warship up to the time, the trieres) were to be constructed in Phoenice, Syria, Cilicia and Cyprus For the naval operations of this enterprise. A coastal road was to be constructed from Libya to the Columns of Hercules at the Atlantic Ocean. Harbours and naval stations also would be built in appropriate places all along the coastal line of the Mediterranean in the West (as was done in the East). Similarly the foundation of many cities was envisaged and transportation of peoples on a large scale would have taken place, with the view of intermixing Europeans, Asians and Africans.

In his pursuit of world-dominion A. had conceived, and was able to realize to an unparalleled degree, a strategy of overwhelming power superiority, crushing impact and proleptic elimination of any potential source of future resistance. (Arrianus VII,1,1-4). Nothing was going to be left out of his integral: even (nomadic and desert as well as the felix) Arabia was to be conquered. (Arrianus VII,19,6). He actually seemed to himself and his close ministers to be the Lord of all

Earth and Sea, as he saw before him to parade embassies from all known, and up to then unknown, parts of the world. (Arrianus VII,15,4-5).

A. must have conceived the idea of a Universal Hegemony pretty early. Diodorus reports that it was the main question he asked the god Ammon upon his visit to the celebrated sanctuary in the desert, whether the supreme god was granting him *ten tes apases ges archen* (Diodorus XVII, 51, 2).

2) The cultural foundation and common *language* (conceptual and valuational framework) of the Empire was to be provided by the Greek culture. To that purpose he planted numerous cities (with the structures, institutions and practices of the Greek poleis) everywhere. 70 Alexandreiai are reported (Plutarch, de Alexandri Magni fortuna aut virtute, I, 328E).

3) But all peoples and nations were to be on an equal footing, under the same system of government, that would not differentiate administratively between Greek and non Greek. He did not follow in this policy Aristotle's advice on constitutional differentiation between them (Plutarch, de Alexandri Magni etc., I, 6 p. 329. Cf. Strabo (from Eratosthenes) I, 4, 9 p. 66.) Aristotle is reported to have written a work entitled *Alexander or On the Colonists- or On Colonies* .

It was about how to found colonies. V. Rose, *Aristoteles Pseudepigraphus* XV,1-2, pp.95-6.

But A.'s ecumenical integral was not meant to be a colonial empire.

Aristotle remained confined to the Greek city state system. He believed that if united the Greeks would rule the world as subjected territory.(

Politica

1327b29-33) The closest historical illustration of his meaning is perhaps the British Empire. Most of A's generals were thinking along these lines, too. But A. wanted a synthetic integral, a true globalization. The philosophical expression of his ideas came after him with Stoicism and Stoic cosmopolitanism: world and history is weaved and ruled by the universal Logos.

Stoicism is to A's empire what Anaxagoras was to the Athenian imperium

Cf. infra #8.

It is intriguing to speculate what was the philosophical immediate progeny of A.'s grand conceptions. Anaxarchus from Abdera seems to have contributed to them. (Cf. 72A3-7 DK).

4) So A. fixed Babylon as the capital of the Empire, not some city in Greece or the royal Macedonian residences (Arrian, VII 15.4 sqq.). Cf. VII,19,4 for his construction of a colossal

harbour, a magnified Peiraeus to Babylon.

5) A. gave the symbolic example of the intended coexistence of all parts in the Empire by his marriage to Roxane (daughter of Oxyartes, Satrap of Sogdiane), to Stateira (daughter of Darius III) and to Parysatis (daughter of Artaxerxes III Ochus). The rites were performed according to the Persian custom. Simultaneously, to enhance the significance of the message he made about 80 eminent Macedonians and 10,000 soldiers to marry Persian women in a colossal nuptial ceremony symbolizing the conjugation of the Greek and the Persian factors (Arrian, VII 4.4 sqq.; Diodorus XVII 107.6; 110.3; Plutarch, Alexander, 70; Justin XII, 10.9 sq. For the *programme* of the festivities cf. Athenaeus XII 538 B sqq. = Charos Fr. 4).

6) A.'s deification was also meant to provide a unifying point in the vast mosaic of the new universal Imperium. His divinity was directly associated to his immense power and success (for these are the paramount marks of divine status; cf. Heracleitus, 22 B 53 DK). So Ammon revealed to him the demonstrative signs of his divine origin, namely the magnitude (to megethos) of his acts and achievements and his invincibility (Diodorus XVII, 51, 3).

7) It was a momentous sign of the New Order of things, when envoys from Greece, crowned with wreaths, appeared before Alexander at Babylon, as *theoroi* before a god (Arrian VII, 23, 2).

8) The coming of the New Era, and its fundamental character are also disclosed by the fact of the opposition that A.'s policies encountered among the Macedonians of the old guard, and of their consequent extreme conflict with him, when he was making arrangements for the Empire in Babylon, before setting forth for his expedition to the West (Arrian VII, 9 sqq.). He ignored them and proceeded with bestowing further honours, privileges and functions to the Persians. As a result, the Macedonians capitulated. (Diodorus XVII, 109,2- 110,2; Plutarchus, *Vita Alexandri*, LXXI). A. then organized a common feast for Greeks and Persians, with sacrifices performed according to both the Greek and the Magian rite, while all were making the same drink-offerings from the same mixing-vessel (crater). Some 9,000 people are said to have participated in this ceremony: they all offered one drink-offering, and sung the same paian. A. officially prayed on this memorable occasion for concord (*homonoia*) and partnership in the imperium (i.e. joint rule, *koinotita arches*) between Macedonians and Persians (Arrianus, VII, 11, 8-9).

9) The kind of imperium that A. had in mind is also revealed by his Edict on the Return of Exiles

in Greek Cities. (It was officially proclaimed in pomp and circumstance at Olympia in 324 B.C.). Diodorus XVII, 109,1. (For the necessary restructuring and the arrangements that had to be made in carrying the decree into effect, cf. the Tegean Law, Sylloge I³ no. 306 = Tod II no. 202 = Translated Documents of Greece and Rome 2, no. 122 Harding). The significance of the Edict, lay in the promotion of a societal condition and state-structures where divergent lines opposed tendencies, contrary plans and conflict in interest would coexist in the contexts of same open and free system. You do not have to impose homogeneity in order to obtain unity.

10) Although A. did not live to carry out his plans, the effect of his actions was marked in all fields of human life and culture. The conflation of Greek culture with near Oriental heritage created new dimensions of man's thought, sensitivity and spirituality. A new dynamism was imparted on human activity, one result of which was heightened economic development and a general amelioration in the condition of the Greeks themselves (Cf. Athenaeus VI, 231e).

A. marks a high point in the evolution of history and a major step towards the integration of larger and larger fields under a scheme of political unity that allows maximal freedom of movement (and hence optimal self-adjustment and thus maximal efficiency and productivity) to the constituent parts of the integral. What the Persian Empire did not succeed in effecting; what Athens failed to establish; A. was able both to materialise temporarily and to ground on secure foundations for a later more stable realisation – that of Rome's. (Cf. A.'s reported intimation of the future grandeur of Rome. Arrianus VII, 15,5. But this is probably a story post eventum.

Arrianus himself disbelieved the entire affair of a Roman embassy to A., *ibid.* #6. But the account, though anecdotal, is significant.)

(Δημοσιευθηκε στα Σεμιναρια Ιστορικοφιλοσοφικου Λογου, 29-3-2007 υπο τον τιτλο Οι Αυτοκρατοριες και το ελληνικο Συστημα στην Αρχαιοτητα- Η Υψηλη Στρατηγικη του Μ. Αλεξανδρου.)

III. Ο ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Ελληνισμός σαν πολιτισμικός κοινός λόγος επικοινωνίας και αναφοράς

(Κύκλος 8 ενοτήτων)

Μια σειρά επεισοδίων θα επικεντρώνεται στην επιρροή και πρόσληψη του κλασσικού Ελληνισμού καθ' όλη την ιστορία, ώστε να αναδεικνύεται η καθολική και διαχρονική του αξία και χρησιμότητα, ιδίως σε εποχές μεταβολών και νέων αρχών. Αντίστροφα, και για την αντικειμενική ισορροπία του εγχειρήματος, η σειρά μπορεί να αρχίζει με την ανάλυση των επιρροών εξ ανατολής (*lux ex oriente*) στον Ελληνισμό κατά την περίοδο της πρώτης διαμόρφωσής του στους ιστορικούς χρόνους. Ενδιαμέσως, καλό θα ήταν να παρουσιασθεί ενδελεχέστερα η φύση και η ιστορία της Ελληνικής επίδρασης στη διαμόρφωση του υπαρκτού Χριστιανισμού. Αυτό θα είναι και το πρώτο βήμα για την παρουσίαση από τη θεμελιώδη αυτή σκοπιά του Βυζαντινού σύνθετου φαινομένου. Τέλος και εν κατακλείδι, να εξετασθεί επιστημονικά η αντίστροφη επιρροή της (Ευρωπαϊκής) Δύσης στη συγκρότηση του ΝεοΕλληνισμού.

Το γενικό σχήμα της σειράς αυτής λαμβάνει έτσι την εξής μορφή:

A) Ανατολικές επιδράσεις στον αναπτυσσόμενο ιστορικό Ελληνισμό. Ανατολιζουσα περίοδος της τέχνης. Αιγυπτιακή και αρχαϊκή μνημειακή γλυπτική. Σχέσεις Χιττιτικής και Μεσανατολικής ποίησης και Ελληνικού έπους. Κοσμογονικές και κοσμολογικές συνάψεις. Απαρχές της αντίστροφης επενέργειας: ελληνική αισθητική και τεχνίτες στην Περσική Αυτοκρατορία.

B) Η οικουμενική πρόσληψη του Ελληνισμού: Ελληνιστικοί Χρόνοι. Η επιρροή στη Ρώμη. Χαρακτήρες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Συμπερίληψη στην Αυτοκρατορία του Κελτικού και Βρεττανικού παραρτήματος. Μη συμπερίληψη του Τευτονικού, Ιρανικού και Αραβικού.

Γ) Η σημασία του Ελληνισμού (ως τρόπου σκέψης, θρησκευτικότητας και αξιών) στη διαμόρφωση του Χριστιανικού δόγματος. Δογματικές έριδες. Μονοφυσитισμός και αποξένωση των Μεσανατολικών περιοχών. Επιρροή της Ρώμης.

Δ) Ελληνική φιλοσοφία (ιδιαίτερα Νεοπλατωνισμός) και ανάπτυξη της Ισλαμικής Θεολογίας. Πρόσληψη των Ελληνικών Επιστημών από τον Αραβικό Πολιτισμό. Περιφερειακή διαφοροποίηση.

Ε) Δυτικός Μεσαίωνας, Σχολαστικισμός και Αριστοτελική σκέψη. Συγκρότηση της Ευρωπαϊκής Δύσης υπό το κράτος ενός ριζικού δεισμού: Τευτονισμός και Ελληνισμός. Γοτθικό, Ελληνικό, Ανατολικό.

ΣΤ) Η Κλασσική αντίδραση στην Αναγέννηση. Σύσταση της Ευρώπης των Νέων Χρόνων. Σχέσεις Τευτονισμού και Ελληνισμού στην Γερμανική Μεταρρύθμιση.

Ζ) Ελληνικό Πνεύμα και Επιστήμες. Η νέα Φιλοσοφία: υποκειμενισμός και εμπειρισμός. Απομάκρυνση από το λόγο της ουσίας. Οικονομικές εξελίξεις και οικονομικές θεωρίες. Ο ρόλος του ατόμου και της αγοράς. Διαφωτισμός και Επαναστάσεις. Ο Κλασσικισμός των Επαναστάσεων (Αμερικανική, Γαλλική). Φυσική και συμβατική τάξη. Ιστορία των Ευρωπαϊκών Κλασσικισμών και Νεοκλασσικισμών. Η παρακμή της Ευρώπης υπό το πρίσμα της μη εναρμόνισης του βασικού δεισμού της. Ιρανικό μοντέλο στα θεμέλιά της;

Η) Ανάδυση του Νεοελληνισμού και δημιουργία του Νεοελληνικού Κράτους. Δυτικές επιδράσεις, Ανατολικές παραδόσεις και Ελληνικές ρίζες. Αποτυχία ουσιαστικής σύνθεσης. Ο Ελληνισμός και ο ΕλληνοΧριστιανισμός σαν ρητορικές ιδεολογίες. Αναφομοίωτος μιμητισμός του σύγχρονου. Χρόνια αναποτελεσματικότητα ανοίκειων διαρθρωτικών δομών

και αρχών.

Για όλα τα ανωτέρω θέματα ενότητων υπάρχουν ήδη διαθέσιμες μελέτες, συνεργασίες με τους διαπρεπέστερους ερευνητές παγκοσμίως, δημοσιεύσεις σχετικώ ν δικώ ν μου εργασιώ ν και βιβλίων και πρακτικώ ν διεθνώ ν συναντήσεων που έχω οργανώ σει επί των θεμάτων αυτώ ν. Λεπτομερή πλάνα για τις ενότητες είναι έτοιμα και άλλα μπορούν ταχύτατα να συνταχθούν.

Το κατάλληλο οπτικό υλικό για τις επιλεγησόμενες σε πρώ τη φάση προς υλοποίηση ενότητες μπορεί επίσης να προσδιορισθεί σε βραχύτατο διάστημα. Βασικά θα περιλαμβάνει λήψεις γεωγραφικώ ν και αρχαιολογικώ ν τόπων, χάρτες και ειδικά επι τούτου συντιθέμενα διαγράμματα για την ευληπτότερη κατανόηση των

παρουσιαζομένων γεγονότων , αναλύσεων και συνθέσεων.